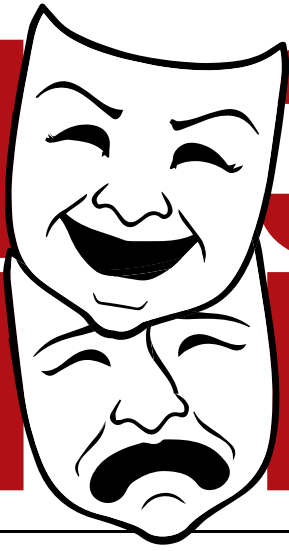


# ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ



СЕПТЕМБАР 2024.

ГОДИНА XX, БРОЈ 171

[www.narodnopozeriste.rs](http://www.narodnopozeriste.rs)

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ



ЈОВАН СТЕРИЈА ПОПОВИЋ

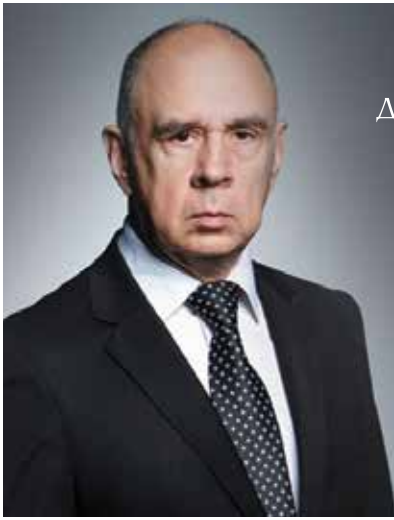
## ПОКОНДИРЕНА ТИКВА

РЕЖИЈА ИВА МИЛОШЕВИЋ



НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ | ДРАМА | СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“ | СЕЗОНА 2024/25.





УПРАВНИК СВЕТИСЛАВ ГОНЦИЋ И УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОРИ  
ДРАМЕ, ОПЕРЕ И БАЛЕТА О ПЛАНОВИМА У НОВОЈ, 156. СЕЗОНИ

## Народно позориште има своју будућност

„У последње три године, остварили смо веома добре резултате; освојили смо, како појединачно, тако и колективно, силне награде – више од осамдесет, онлајн продају смо подигли за више од 1100 посто, а самим тим и сопствене приходе, у кадровском смислу започели смо ревитализацију не само у сва три уметничка ансамбла, него и у другим секторима. Када је реч о инвестиционом одржавању и унапређењу услова рада и боравка у згради урадили смо многе капиталне послове као што су: прелазак на даљинску технологију грејања, реконструкција водоводних капацитета, обнова фасада зграде, реконструкција гледалишта Велике сцене... На тај начин доказали смо да смо на добром путу и да Народно позориште у Београду има своју будућност“, каже управник Светислав Гонцић за „Позоришне новине“.



**Жељко Лучић,**  
уметнички директор Опере

„Наш основни циљ је била ревитализација и постављање основа једног новог Народног позоришта у Београду и судећи по постигнутим резултатима, у томе смо и успели. Дакле, ревитализација позоришта које, поштујући традицију од које је настало, иде у корак са временом у коме се сада налази. Иако, у оваквим временима, уопште није лако поставити и тезе и неке стратешке идеје, тактичке путање и поступке, ми смо успели, јер смо имали добар план. Ревитализација у Балету је на сјајном нивоу и у том сектору имамо још много планова који су

у вези са даљом са даљом разрадом стручног, педагошког кадра. Ансамбл је, да тако кажемо, максимално добро утегнут и спреман је да нашој публици пружи много врхунског задовољства какво, заиста, и заслужује. Доласком на чело Опере Жељка Лучића, као несумњивог ауторитета у тој области, већ су постављени одређени стандарди и принципијелни односи што се види и из сјајно остварених резултата, како на гостовањима, тако и на нашој сцени. Већ од новембра очекују нас догађаји у славу Пучинија којима ћемо обележити век од смрти једног од највећих светских композитора. У сектору Дrame, на самом почетку сезоне, од 4. октобра крећемо са ревијом представе „Славимо Нушића“, а у плану је и отварање велике изложбе о Нушићу. Имаћемо током ове сезоне и неколико премијерних наслова. Наставићемо са поставкама капиталних дела светске литературе, као и делима модерних писаца који полако постају класици – модерни класици. Ту смо линију већ испробали и она се показала као веома добра. У сваком случају, када је реч о премијерним насловима, можемо много тога, доброг и квалитетног, да понудимо. Такође, желим да кажем да сада у том сектору, уз искусне колеге и даровите, младе снаге, имамо, заиста, веома потентан ансамбл“, сматра Светислав Гонцић.

Балетска сезона ће званично бити отворена 2. октобра са „Бановић Страхињом“, у кореографији Игора Кирова, на музику Ивана Илића.

„То је уједно и наша најновија продукција која је премијерно изведена крајем претходне сезоне, а реч је о великом пројекту који има за циљ да промовише наше културно наслеђе, као и домаће ствараоце. Већ током првог дела сезоне најављујемо гостовање овог балета у Пожаревцу. Пројекат *Балет у градовима Србије*, после запажених наступа у Зајечару и Кладову крајем претходне сезо-



**Молина Удовички Фотез,**  
уметнички директор Дrame

не, наставили смо и у новој сезони концертима у Крагујевцу и Јагодини, а у циљу промоције балетске уметности у Србији. Ова пракса ће бити настављена током читаве сезоне 2024/25. Класична балетска остварења ће остати доминантна на балетском репертоару и у новој сезони. У складу са тим, најављујемо потпуно нову поставку балета Лудвига Минкуса, *Дон Кихот*, који публика посебно воли и неизоставни је део репертоара свих значајних балетских компанија у свету. После вишегодишње паузе, балет се враћа на Сцену *Раша Пловић* на којој ће премијерно бити изведен савремени балет *Рефлекс*, у кореографији Сање Нинковић, а који је урађен у копродукцији са Јадранским фестивалом у Будви. Ова продукција је превасходно усмерена на публику млађе генерације. У циљу наставка промоције дела домаће културне баштине крајем сезоне је планирана премијера балета *Васкрсле сени*, на музику нашег прослављеног академика Светислава Божића. У плану су и бројна гостовања уметника познатих на балетским сценама широм света који ће у нашим продукцијама наступити као гости. Наставићемо и праксу извођења Гала концерата у којима ће поред наших солиста наступити и уметници из региона, а у оквиру празничних програма, попут новогодишњих или Дана заљубљених. Тиме ћемо наставити успешну регионалну сарадњу која је већ донела низ значајних пројеката у претходном периоду. Репертоарски план балета у новој сезони доминантно ће бити усмерен

ка делима класичне балетске литературе, али ће пажња бити посвећена и савременој продукцији, као и промоцији домаћег уметничког стваралаштва“, најављује уметничка директорка Балета Ана Павловић.

„Још сам под утиском нашег недавног гостовања у Хрватском народном казалишту у Загребу са Вердијевом опером „Симон Боканегра“, којом ћемо 1. октобра отворити нашу нову сезону“, каже уметнички директор Опере Жељко Лучић и додаје: „За нас је то био заиста велики догађај, и надам се да смо овим наступом додатно учврстили везе и да ће се сарадња наставити. У наредном периоду планиране су многе продукције, како нове, тако и репризе. Репертоар морам да конципирам по свом ансамблу и гласовима које имам на располагању. Наравно,



**Ана Павловић,**  
уметнички директор Балета

биће ту и гостовања певача који нису чланови ансамбла, али ћу се претежно ослањати на домаће снаге. Желим да певачки унапредим наш ансамбл, што је то више могуће. Када је реч о премијерама, за ову сезону, планиран је само један наслов – реч је опери Жоржа Бизеа *Ловци на бисере*. Премијера је планирана за идућу календарску годину, током априла. Имамо пуно опера које се нису играле дуго времена због пандемије и у плану је да их обнављамо постепено. Међу њима су *Бал под маскама*, *Риголето*, *Адриана Лекуверер*... Волео бих да у репертоар уврстим и оперу Умберта Ђордана *Андре Шеније*, као и Вердијевог *Дон Карлоса*, истиче Лучић.

„На самом крају претходне сезоне имали смо премијеру представе *Није смрт бицикло (да ти га украду)* којом је наша списатељица Биљана Србљановић коначно добила своје одавно заслужено

место у репертоару националног театра. Представу је режирао Андреј Носов, а у њој играју Бранко Видаковић, Вања Ејдус, Драгана Варагић, Милош Ђорђевић, Сузана Лукић, Петар Стругар и Нина Нешковић. Представу смо урадили у сарадњи са Белефом и она је већ освојила три награде на фестивалу у Чортановцима. Предсезону смо отворили премијером представе Јована Стерије Поповића *Покондирена тиква* у режији Иве Милошевић са првакињом Дrame Наташом Нинковић у насловној улози. Уз Нинковићеву, свој комички дар у овој представи показали су и глумци нашег ансамбла: првак Слободан Бештић, Сена Ђоровић, Александар Ђурица, Ивана Шћепановић, Александар Вучковић, Драган Секулић и Ива Милановић. Октобарски репертоар, поред низа представа које наша публика радо гледа, посветили смо и јубилеју великог Бранислава Нушића. Уз три наша наслова са сталног репертоара Дrame, а то су *Мистер Долар*, *Ожалошћена породица* и *Власт*, играће се и друге комедије из Србије и Републике Српске чији је писац Нушић. Долазе нам у госте позоришни пријатељи из Бања Луке, Шапца, Приштине и Сомбора. У новембру планирамо на Великој сцени Народног позоришта премијеру представе по роману Михаила Булгакова *Мајстор и Маргарита* у режији Андраша Урбана. Драматизацију је написала Ката Ђармати, а уметнички тим чине и Бојана Никитовић (костимограф), Ирена Драговић (композитор), Кристијан Герђе (кореограф) и проф. Љиљана Мркић Поповић (креатор сценског говора). Играју: Игор Ђорђевић, Нада Шаргин, Вања Ејдус, Александар Вучковић, Бојан Кривокапић, Павле Јеринић, Драган Секулић, Вања Милачић, Јулија Петковић, Јелена Благојевић и Андреј Њежић. На почетку децембра на Сцени *Раша Пловић*, планирана је премијера Молијеровог „Ображеног болесника“ у режији Николе Завишића са нашим глумцем Иваном Босиљчићем у главној улози. У предлогу плана за наредну годину предложене су до краја ове сезоне још две представе на истој сцени и једна на Великој сцени, у мају поводом осамдесет година победе савезничких снага над фашизмом. Биће то позоришна прича по чувеном филму *Казабланка*, коју већина публике доживљава као најбољу филмску мелодраму. Али, друга не мање битна линија приче је и напети антинацистички трилер“, каже уметничка директорка Дrame Молина Удовички Фотез.

„ПОКОНДИРЕНА ТИКВА“  
ПОНОВО НА НАШЕМ  
ДРАМСКОМ РЕПЕРТОАРУ

## Успешан повратак Стеријине комедије карактера



Премијера нове поставке чувене комедије карактера Јована Стерије Поповића „Покондирена тиква“, у режији Иве Милошевић, одржана је с великим успехом 18. септембра на Сцени „Раша Плаовић“.

Одушевљена публика, у препуној сали, наградила је глумачки ансамбл, предвођен Наташом Нинковић у улози Феме, вишеминутним снажним и срдачним аплаузом.

У подели су и Ива Милановић (Евица), Слободан Бешлић (Митар), Ивана Шћепановић (Анчица), Александар Вучковић (Јован), Сена Ђоровић (Сара), Александар Ђурица (Све-

тозар Ружичић) и Драган Секулић (Василије).

Стерија је познат по свом критичком односу према малограђанштину, конзервативности и опасним предрасудама свог времена, као и емпатији за ликове што чезну за испуњенијим и узвишенијим животом од оног који им нуди учмала средина.

Такође, у својим комадима веома је специфичан и по језику којим пише, па стога и не чуди да они у сваком времену представљају велики изазов позоришним редитељима да их поставе на сцену јер у себи садрже потенцијал за смех, али и за истовремено опомињуће препознавање.

Један од таквих комада је и „Покондирена тиква“ из 1838. годи-

не у којој је на комичан начин, извргавао руглу помодарство и извештаченост. Хумором је желео не само да насмеје већ и да прекори, укаже на мане и недостатке појединаца и друштва хвалећи врлину, а кудећи порок.

У овој поставци, која је освежена савременим контекстом, Фема представља потребу за променом удруштву које се глаши одступања од норме.

Ива Милошевић је покушала да сагледа Фемино лудило и реаговање њене околине као „храбру и сумануту тежњу индивидуе да досегне неки лепши и бољи вид egzистенције од оног који јој је наметнут“.

„Желела сам да реакцију околине, која се грчевито упиње да томе

стане на пут, осветлим као агресивно удружено реаговање репресивног паланачког духа. Мрачни дух паланке је, нажалост, константа на нашим просторима и зато је Стерија увек актуелан“, изјавила је редитељка уочи премијере.

Намера је да ова инсценија „Покондирене тикве“ кореспондира са садашњим осећањем стварности и да се „запита над могућношћу промене дубоко, васпитањем и наслеђем укоренење агресије у комуникацији и делању како код

Ива Милошевић.

Према њеним речима, данашње Феме нису само оне особе које су заглибиле у помодарство, већ су то и сви они што настоје да преко ноћи, веома паушално и без свести о личној некомпетентности, без много улагања у лично образовање и оглењавање сопственог духа, освоје неки вид моћи агресивним и примитивним средствима.

Драматург је Молина Удовички Фотез, сценограф Горчин Стојановић, костимограф Борис Чакширан,



**Ово је била осма драмска поставка „Покондирене тикве“ у Народном позоришту у Београду у којем се, захваљујући Миховилу Логару који је компоновао музику и Хугу Клајну који је на основу оригиналног текста написао либрето, у три наврата нашла и на оперском репертоару.**

оних који су стубови примитивног заосталог и нетолерантног у паланачкој средини, тако и код оних који из очајања теже површно схваћеној узвишеној egzистенцији“.

„Не желим наивно ироничан бидермајерско просветитељски комад о нашој прошлости, већ трагикомичан поглед на континуитет духа паланке у Србији“, поручила је

композитор Владимир Пејковић, док је за сценски говор била задужена Љиљана Мркић Поповић.

У међувремену, с великим успехом одржана је и прва реприза, за коју су

улазнице одавно биле распродате, као и за извођење 1. октобра којим ће и званично бити отворена нова сезона Народног позоришта на Сцени „Раша Плаовић“.

■ Р.П.Н. ■

СЛАВНИ РУСКИ УМЕТНИК У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

## Гостује Никита Михалков



Славни руски редитељ и глумац Никита Михалков гостоваће 26. и 27. октобра на Великој сцени Народног позоришта са својом представом „12“, коју је режирао према истоименом филму.

Михалков у овој драми, премијерно изведеној 2021. године у Большом театру у Москви, отвара морална питања: како живе-

ти са другима. На сцени публика има могућност да прати игру дванаест глумаца који показују како је чувени уметник споји позоришна, филмска и видео-средства у овој представи.

Михалков је истоимени филм режирао 2007. године, инспирисан америчким остварењем „12 гневних људи“ Сиднија Ламета.

Иначе, филм „12“ добио је специјалног Златног лава на 64. Међународном филмском фестивалу у Венецији, а жири је дефинисао ово остварење као „потврду мајсторства Михалкова у истраживању и откривању, са великом хуманошћу и емоцијама, сложености постојања“. Такође, номинован је за Оскара за најбољи филм на страном језику, а 2008. освојио је и награду публике на фестивалу у Карловим Варима.

Михалков је рођен 1945. у Москви и један је од најпризнатијих руских уметника. Познати филмови су му „Сибирски берберин“, „Узаврело сунце“, „Сурова романса“, „Црне очи“, „Урга“, „Неколико дана из живота Обломова“, „Варљиво сунце“...

■ Р.П.Н. ■

ИЗЛОЖБА У СЛАВУ МИЛЕНКА МИСАИЛОВИЋА

Изложба посвећена др Миленку Мисаиловићу, значајном српском теоретичару драме, драматургу, драмском писцу и редитељу, који је задужио драмску и позоришну публику многим својим истраживањима, која су утрла пут новој театарској мисли и савременим драмским токовима, биће отворена 25. октобра у Народног позоришту у Београду.

Поставком под називом „Миленко Мисаиловић и дела Нушића на сцени Народног позоришта“, обележићемо и повезати сто година рођења Миленка Мисаиловића (који је свој век провео у Народног позоришту), са Нушићевих 160 година од рођења. Мисаиловић је докторирао на Нушићу и режирао неке представе по његовим комадима из којих ће, на овој изложби, бити постављен одређен број фотографија. Мисаиловић је двадесети драматург Народног позоришта у Београду. На ту дужност постављен је најпре, позивом управника Милана Богдановића 1954. а потом декретом Владе НР Србије – једним од последњих аката овога реда у постреволуционарном периоду делатности театра. Важио је за свестрану позоришну личност, самосвојну, јединствену и непоновљиву. Преминуо 26. априла 2015. године у Нишу, у 93. години. Изложбу припрема Истраживачко-документациони центар Народног позоришта у Београду.

Р.П.Н.





АНДРАШ УРБАН, РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ  
„МАЈСТОР И МАРГАРИТА“, ПО ЧУВЕНОМ  
РОМАНУ МИХАИЛА БУЛГАКОВА

## Нико нема право да вам намеће како треба да мислите

Средином септембра почеле су пробе представе „Мајстор и Маргарита“, по чувеном роману Михаила Булгакова у којем се славни руски писац бави неким суштинским филозофским, културолошким и политичким питањима, а посебно односом уметника и власти, као и веровањем у одређену идеологију. Премијера је планирана за прву половину новембра на Великој сцени, драматизацију је урадила Ката Ђармати, док је режија поверена Андрашу Урбану, позоришном редитељу снажног ауторског печата чија се естетика темељи на сталном преиспитивању стварности у којој живимо, али и сопствених ставова о томе.

У позоришном свету одавно постоји мишљење да драматизација и постављање на сцену „Мајстора и Маргарите“ представљају испит умећа и способности за сваки театар и ауторску екипу, али, у исто време, и радост игре коју нуди та прича, а коју је Булгаков писао пуних дванаест година, од 1928, па све до смрти 1940. Кроз каква сте све искушења пролазили припремајући се за режију овог комада?

Мислим да не треба мистификовати ниједно дело. Ако сте прихватили да радите нешто, ваљда мислите да то што радите значи нешто, да је значајно. Тешко да ћете поставити, односно режирати представу на основу неког дела, а да вам оно није изазов. Често баш тај специјални положај неког дела вас гуши, смара, уништава и тера да заборавите на то да правите представу која самостално треба да има свој учинак на људе

с којима комуницира, то јест, да треба да комуницира са људима који то буду видели, да постане право аутентично позориште, а не нека скраћена верзија литературе. Искушења и сада пролазимо, свакаква, и то ће трајати све до завршне фазе пробног процеса. Никад или веома ретко радим на начин да је све унапред готово, па то увекбавамо. Материјал представе се сада рађа, и у комуникацији са сарадницима, и са глумцима. Мени треба много времена да стигнем до оног стања са целом екипом где већ слободно крећемо у постављање самог сценског збивања.

Често се може чути да за сваког редитеља, добра драматуршка партитура, значи више од пола обављеног посла. Каква је била ваша сарадња са драматуршкињом Катом Ђармати, да ли сте „кликнули на прву“, када је реч о фабули „Мајстора и Маргарите“?

Са Катом се знам одавно, већ смо заједно радили разне представе. Она јесте свесна како ја радим, ваљда и ја знам како и зашто она нешто напише. Креативна сарадња није нужно прича о хармонији, али мислим да разни сукоби или чак моменти неразумевања или супротног мишљења доприносе развоју креативног процеса, који је често, или је скоро увек тежак и мукотрпан рад. И та наша сарадња на овом делу траје и трајаће скоро до саме премијере, до самих генералних проба, свакако. Драматизација је, без обзира на то да ли је често доживљавамо као финални акт који треба да се интерпретира, у суштини литерални предлог који се мења и артикулише у току процеса. Ката као искусна и одлична позоришна драматуршкиња је свесна тога. И као позоришни ства-

**К**остимограф Бојана Никићковић, композитор Ирена Поповић, кореограф Герђе Кристијан и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) потписују се, заједно са Урбаном и Катом Ђармати, као уметнички тим овог позоришног дела у којем су улоге додељене Игору Ђорђевићу, Нади Шаргин, Александру Вучковићу, Вањи Ејдус, Павлу Јеринићу, Вањи Милачић, Драгану Секулићу, Јулији Петковић, Јелени Благојевић, Андреју Њежићу, Бојану Кривокапићу и Душану Матејићу.

ралац, исто тако је свесна да је позориште жива материја која настаје у комуникацији са осталим актерима екипе, других сарадника и глумаца и оних доживљаја који нас стижу током рада; оне призме преко чега посматрате свет док радите одређено дело. Нити аутор, нити дело, а ни драмски лик не служи зато да би се неко сакрио иза.

Зашто је сада, у овом времену, важно са сцене проговорити о темама којима се Булгаков бавио у том делу, свакако једним од најзначајнијих романа у светској књижевности уопште, односно зашто је ово прави тренутак за поставку овог дела?

Мислим да је увек прави тренутак постављати „Мајстора и Маргариту“.

Реч је о делу веома сложене структуре које се темељи на мотивима познатим из светске књижевности – на легендама о Фаусту и Маргарити и обухвата суштинска филозофска, културолошка и политичка питања, а посебно однос

уметника и власти, као и веровање у одређену идеологију. Шта ће бити у фокусу вашег редитељског читања овог дела?

О томе ћемо моћи нормално да причамо када већ будемо гледали извођење представе. А онда ће бити штета да се препричава и да се покушава одредити речима нешто што није само реч, него је позориште. Теме које сте навели у питању су теме којим се бави свака моја представа. Но, нисте рекли љубав. Па ето, моје редитељско читање се бави љубављу. Мало се шалим, али само мало. Мене увек занима како позориште, како једна представа постаје жива ствар, посебан ентитет стварности, то јест како се у датом времену и простору, док се дешава, актуализује. Исто тако човек данас са великим сумњама размишља о томе како и на који начин опстати, шта је виша сила у његовом животу пред којом треба да поклекне. Ипак, ваљда желите бити и пристojни и добри. Да учините нешто. Без обзира колико су те ствари релативне. Али, релативизам не постоји зато да етички ослобађате себе, па да немате одговорности. Имате. Али, можете и то одбацити. Нико нема право да намеће како треба да мислите, ама баш нико. Какав је свет у коме живите и какви сте ви у томе... па, ето... живот.

У овом роману необичне форме, кога одликује мистериозност на разним нивоима, постоји и такозвано херметичко тумачење дела према коме је једна од основних идеја да је зло (Сотона) неодвојиво од нашег света. Може ли се добро замислити без таме?

Присуство Ђавола значи и постојање Бога. То јесте једна парадигма Булгакова. С друге стране, ако ме

питате да ли треба да постоје зле ствари да би уопште учили добре ствари, онда је одговор – не. Ниједно зло дело се не правда, и није нужно и не треба да се деси. Свака жртва је жртва и свака жртва је узалудна и свако жртвовање је трагедија. А трагедија је зло. Али, ако се не варам, Ђаво се ту не појављује као верски или религиозни фактор, него је инструмент који нас суочава са самим собом.

Једна од кључних и свакако најцитиранијих реченица у овом роману је „Рукописи не горе“, коју управо изговара сам Ђаво, у улози стручњака за магију Воланда, обраћајући се Мајстору док му враћа рукопис који је овај, у очајању, спалио, уверен да то чини једном заувек. Да ли нам Булгаков кроз њу, можда, поручује да чак ни натприродна бића не показују тенденцију да затру моћ људског стваралаштва, односно да права ремек-дела увек опстају и помаљају се из пепела попут митског Феникса?

Тешко да Булгаков верује у натприродна бића, или бар што се нас тиче. Сви верујемо да таленат или ремек дело кад тад нађе свој пут. Без обзира на околности и оспоравања и забране. У томе има нешто, но, ипак, није то увек тако. Сваки озбиљан уметник има фазу када, да би се остварио његов таленат, треба да добија ветар у леђа, да ради и ствара слободно са свим могућим ресурсима намењеним за то. Али, то је већ прича о власти, политици, лицемерју, људској зависти, осредњости, положајима и глупости. О идеологији глупости која нас све разара, на неки начин. Човек постаје болестан, анксиозан, добије рак јер мора неправду, нелогичку, неистину да прихвати као правду и истину. Немојмо лагати да није тако, то јест да се не лажемо. Свако ваше дело има последице, па самим тим одговорно се и односите према томе. Но, када то прихваћате као неки основни императив свог постојања, ипак не мислите и не би смели да мислите на реакцију власти или на реакцију оног јачег. Нажалост, мислите. Људско друштво је чудо. Рекао сам негде да и представе горе. Наивно је мислити да се представе не уништавају намерно, тенденциозно, из ових или оних разлога. Естаблишмент би увек да опстане. И ту не бира средства. И, то знамо, и то смо искусили. Увек очекујемо грандиозне скандале око цензуре или забрана, али је ово у стварном свету много суптилније, наравно. Мислим да нема феникса. Нико не устаје, и устаје, јаче и свежије. То је лаж, то је романтика. Човек падне, па устане, падне па устане... и полако нестаје у тој борби сталног опоравка, сталног поновног рођења. Умори се, и једном више не устане...

■ Микојан Безбрадица ■



ТРИЈУМФАЛНО ГОСТОВАЊЕ ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА  
НА ФЕСТИВАЛУ У ЗАГРЕБАЧКОМ  
ХРВАТСКОМ НАРОДНОМ КАЗАЛИШТУ

## Десетоминутни буран аплауз за наше уметнике



**В**еличанственим извођењем представе из своје најновије продукције „Симон Боканегра“, под диригентском управом Александра Којића и режији Марија Павла дел Монака, ансамбл Опере Народного позоришта у Београду затворио је 21. септембра у Хрватском народном казалишту друго издање „Загребачког оперног фестивала“.

Наши солисти, праћени изванредним оркестром и звучним хором, пленили су, од првог подизања завесе, импресивним

Да су, заиста, били импресионирани оним што су видели током тростатног извођења овог дела, које има посебно место у Вердијевом великом и богатом стваралачком опусу, а карактеришу га надахнута мелодиозност и истанчани осећај за сценску драматику, посебно је било приметно током поклона.



Иза кулиса, после завршетка представе

наступом, изванредним вокалним способностима и убедљивом сценском појавом.

У насловној улози наступио је Драгутин Матић, а у подели су били и Драгољуб Бајић, Евгенија Јеремић Покрајац, Стеван Каранац, Милан Обрадовић, Милош Гашић, Андреја Калезић и Марко Костић.

Захтевна, али и традиционално уздржана загребачка публика, била је овога пута више него одушевљена; веома здушно је пратила дешавања на бини и знала је често, током представе, да награди наше уметнике аплаузом на отвореној сцени.

Нико од присутних гледалаца није штедео дланове да још једном, током десетоминутног веома снажног и бурног аплауза, поздрави комплетан ансамбл и на тај начин ода захвалност нашим уметницима за све оно што су им приредили те вечери.

Била је то више него импресивна слика, достојна спектакларног завршетка ове манифестације.

Иначе, за гостовање Опере Народного позоришта која је први пут после 42. године поново наступила на сцени водећег позоришта у Републици Хрватској, владало је огромно интере-

**У**тексту објављеном у „Јутарњем листу“ 22. септембра, дан после извођења представе, критичарка тих високотиражних дневних новина оценила је да је реч о опери која је „врло захтевна за интерпрете, солисте, збор и оркестар, но рекла бих исто толико и за сценске приређиваче“. Изведба београдских гостију одликовала се (...) гласбеном саставницом, (била је) довољно драмска у снажним иступима звонког збора и дисциплинираног оркестра. На челу протагонистичке екипе била је изнимна Евгенија Јеремић Покрајац, сопран који осваја гласовном љепотом и прворазредном вокалном техником бројних детаља у фразирању и емотивној динамици...., наведено је, између осталог, у тексту у којем је наглашено да је у ансамблу било и других „добрих гласова с карактером попут тенора Стефана Каранца и баритона Драгутина Матића у насловној улози, уз коректне изведбе Драгољуба Бајића, Милана Обрадовића и Милоша Гашића“.

совање публике о чему сведочи и податак да су све улазнице у сали, која има око 700 места, одавно биле распродате.

Подсетимо, последњи пут, наша Опера наступила је у ХНК Загреб 21. јуна 1982. годи-

не са опером Бруна Бјелинског „Орфеј двадесетог вијека“, под диригентском управом Николаја Жличара и у режији Дејана Миладиновића.

Због тога је ово гостовање, између осталог, несумњиво носило и епитет ексклузивног, а љубазни домаћини и професионални ансамбл Народного позоришта у Београду потрудили су

„Риналдо“ (Пољска краљевска опера), „Кармен“ (СНГ Марибор) и „Служавка господарица“ (Teatre Principal de Palma и Хрватски барокни ансамбл).

Фестивал су употпунили и богати пратећи програми који су укључивали промоције оперских монографија и књига, представљање продукција уочи извођења, оперске слушаонице, као



Уочи почетка представе (слева на десно): заменик управника Народного позоришта Владан Ђурковић, управница ХНК Ивана Храсте Сочо, уметнички директор Опере Народного позоришта Жељко Лучић, директорка Опере ХНК Жељка Баришић Пулиг и диригент Александар Којић

се на најбољи начин да оно прође у духу културне размене на највишем нивоу.

Одушевљење није крио ни Жељко Лучић, уметнички директор Опере Народного позоришта и баритон импресивне међународне каријере, који нам је казао да је ово гостовање имало вишеструки значај, у културном и уметничком смислу.

и стручна дружења у паузама и након завршетка представа.

„Загребачки оперни фестивал“ покренуло је прошле године Хрватско народно казалиште, позориште са дугогодишњом оперском традицијом, са циљем да на својој сцени представи најбоље оперске продукције не само хрватских, него и европских националних театарских кућа и

Препуна сала ХНК која је данима унапред била распродата



„Ово је био наш први наступ у Загребу после више од четири деценије и то са једном од најрепрезентативнијих представа с актуелног репертоара Народного позоришта. Ако успемо да наставимо нашу сарадњу на оваквом нивоу, онда је ово био стварно веома леп почетак“, казао нас је прослављени уметник који се при крају поклона придружио ансамблу на сцени и био поздрављен, такође, громогласним аплаузом и узвицима „браво“.

На овогодишњем „Загребачком оперном фестивалу“, отвореном 9. септембра, изведене су и опере „Риголето“ (ХНК Загреб),

на тај начин стекне нову публику.

Додајмо и да наша публика, с нестрпљењем ишчекује скорашње гостовање Опере ХНК на Великој сцени Народного позоришта. Наиме, 16. октобра с почетком у 19:30 часова, уметници из Загреба извешће најуспешније и најпопуларније дело Јакова Готовца „Еро с онога свијета“. Музички колорит, бујна оркестрација, живахни ритмови и певљиве вокалне линије које непрекинуто теку, уско су повезани с либретом Милана Беговића препуним духовитих и домишљатих стихова.

■ Микојан Безбрадица ■



### ТРИУМФ НА ФЕСТИВАЛУ НОВИ ТВРЂАВА ТЕАТАР



Драма „Није смрт бицикло (да ти га украду)“ по тексту Биљане Србљановић, у режији Андреја Носова и продукцији Народног позоришта у Београду, тријумфовала је на 11. Амбијенталном позоришном фестивалу Нови тврђава театар у Чортановцима освојивши три награде – за најбољу представу, најбољу режију и Награду за глуму „Милан Гуговић“ која је припала Бранку Видаковићу. Једногласне одлуке донео је стручни жири у којем су били новинарка и позоришна критичарка Наташа Гвозденовић и драмски уметници Соња Дамјановић и Милован Филиповић. „Отварајући многа болна питања садашњице, али и не тако давне прошлости, представа Народног позоришта не само да је актуелна, снажна и суштински катарзична, истовремено је болно духовита, пуна паметне и лако препознатљиве ироније. Изузетно добро вођен ансамбл сјајних глумаца у сваком секунду представе јасно пласира редитељеве идеје, а публици нуди простор и да се преиспита и да се насмеје“, наведено је у образложењу жирија.

Р.П.Н.

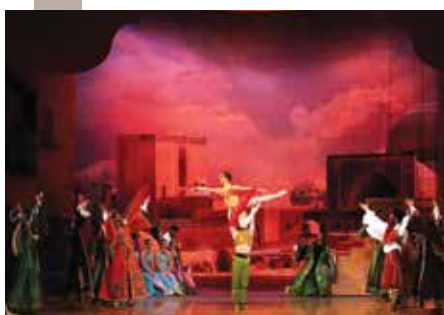
### СОЛИСТА БАЛЕТА ШИНИЋИРО ЕБЕ НАГРАЂЕН НА ТАКМИЧЕЊУ У БУГАРСКОЈ



Солиста Балета Народног позоришта у Београду Шинићиро Ебе освојио је друго место на Интернационалном балетском такмичењу „Сара-Нора Прима“ у Бургасу, у категорији играча до 26 година. Младог и веома талентованог уметника за овогодишњу смотру, одржану од 1. до 6. јула, припремао је првак Балета и педагог Константин Тешеша. Једна од чланица жирија, уз још девет еминентних уметника из целог света, била је и уметничка директорка Балета Народног позоришта Ана Павловић.

Р.П.Н.

### БАЛЕТ У ГРАДОВИМА СРБИЈЕ



У оквиру стратешког пројекта „Балет у градовима Србије“, солисти Балета Народног позоришта у Београду гостовали су 14. септембра у Књажевско-српском театру у Крагујевцу и, дан касније, на сцени Културног центра Јагодина.

На концертима су наступили солисти Маргарита Черомухина, Софија Матјушенскаја, Теодора Спасић, Ада Распор, Радион Исјанов, Егор Бурба и Лев Семенов који су извели деонице из најпознатијих класичних балета „Лабудово језеро“ и „Гусар/ Le Corsaire“, као и одломке из најновије продукције - савременог балета „Бановић Страхиња“, чија је премијера одржана 13. јуна. Након програма, организовани су разговори балетских уметника са публиком. Пројекат „Балет у градовима Србије“, који има за циљ да се публици широм Србије приближи праве вредности класичне и савремене балетске уметности, започет је у јуну ове године концертима у Кладову и Зајечару.

Р.П.Н.

IN MEMORIAM: РАДМИЛА ЖИВКОВИЋ (1953-2024)

## Глумица чаробног дара и снажних емоција



Изненада, брзо, пре-рано... напустила нас је првакиња Дrame Народног позоришта Радмила Живковић. У петак, 20. септембра, у преподневним часовима, отишла је међу анђеле. Заувек. Сахрањена је 24. септембра у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду. У преподневним часовима, на Великој сцени њене матичне Куће, на којој је током дуге и богате каријере одиграла низ великих и значајних улога, одржана је комеморација.

У салу, да одају почаст и упуте последње збогом, поред породице, дошли су поштоваоци његовог лика и дела, колеге глумци, редитељи, пријатељи...

„Чаробан дар, непресушна креативност, снажна емоција и драмска снага, као и њена харизматична аутентичност, чине Радмилу Живковић сигурно једном од најзначајнијих српских глумица, која је својим стваралаштвом трајно обележила позоришну и филмску уметност краја двадесетог и почетка двадесет првог века. Кад год се упале светла на овој сцени, кад из мрака изрони позориште, свако светло је једно велико име, а сада је заувек ту и светло Раде Живковић, у свакој представи, на сваком аплаузу. Радо, хвала ти на томе, хвала што нас не напушташ, што нам у овом роману живота осветљаваш пут. Сцена ти је заувек захвална, а ми те испраћамо са великом љубављу“, поручио је Свети-

слав Гонцић Управник Народног позоришта у Београду.

Од Радмиле Живковић, бираним речима, опростили су се и министар културе Никола Селаковић и потпредседник Владе и министар унутрашњих послова Ивица Дачић, а на гробљу њена колегиница с класе Горица Поповић и уметничка директорка Дrame Молина Удовички Фотез.

**Током летње паузе, напустили су нас и првакиња Оперe Јасмина Шајновић, солисти Оперe Јово Рељин и Свето Кастратовић, чланица Хора Смиљана Станишић, контролор обезбеђења сцене и гледалишта Зоран Јоксић и радник сектора Технике Милутин Филиповић. Нека им је вечна слава и хвала!**

На крају комеморативног скупа присутни су се кроз инсерте, по избору Балше Ђога, присетили неких од антологијских улога Радмиле Живковић у позоришту, на филму и телевизији.

Као већ афирмисана глумица, 1984. године постала је стални члан драмског ансамбла Народног позоришта, а потом и првакиња, где је остварила неке од својих најбољих улога у представама „Развојни пут Боре Шнајдера“, „Чујеш ли мама мој вапај“, „Стање шока“, „Хасанаги-ница“, „Коштана“, „Др“, „Баханаткиње“, „Ожалошћена породица“, „Нечиста крв“, „Магбет“...

Љубитељима позоришта посебно ће остати у сећању њено маестрално тумачење Живке Поповић у Нушићевој „Госпођи министарки“, у режији Јагоша Марковића која је скоро две деценије била на сталном репертоару националног театра.

Ван матичног позоришта, током последњих тридесетак година Радмила Живковић играла је у Атељеу 212 у представама „Роберто Цуко“, „Страх и његов слуга“, у Звездара театру: „Звезда на челу народа“, „Чаруга“, „Свињски отац“, у Мадленијануму „Михољско лето“, у Театру Вук у представи „Бунар“...

За свој рад и стваралаштво добила је више престижних признања попут Награде „Жанка Стокић“, „Златне арене“, Награде „Царица Теодора“, Награде „Миливоје Живановић“, Нушићеве награде за животно дело глумцу-комичару, Плакете Југословенске кинотеке за изузетан допринос филмској уметности, као и Сретењског ордена другог степена за нарочите заслуге у јавним и културним делатностима.

Велику популарност код шире публике, стекла је својим многобројним улогама на филму и телевизији и то је ставља у ред највећих југословенских и српских филмских глумица („Сиви дом“, „Већ виђено“, „Увек спремне жене“, „Полтрон“, „Кудуз“, „Сабирни центар“, „Заборањени“, „Срећни људи“, „Зона Замфирова“, „Стижу долари“, „Улица липа“, „Тунел“...)

■ Р.П.Н. ■



Он је, несумњиво, један од најталентованијих глумаца своје генерације. Факултет драмских уметности у Београду завршио је у класи професорке Гордане Марић 2016. године, када је добио и Награду „Мата Милошевић“ коју та установа, једном годишње, додељује најбољем студенту глуме. У међувремену, на више позоришних сцена у Београду и Србији, те на телевизији и филму, остварио је бројне значајне улоге које су му донеле и неке од најзначајнијих признања, укључујући и Стеријину награду, највеће глумачко признање у нашој земљи. У самом финишу прошле сезоне, крајем јуна, постао је лауреат Награде „Петар Банићевић“ коју додељује његова матична Кућа – Народно позориште у Београду, чији је стални члан постао пре нешто више од годину дана.

Признање је добио за улоге Михајла Медаковића у представи Слободана Селенића „Очеви и оци“, у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића, као и Косте у „Урнебесној трагедији“ Душана Ковачевића, у режији Јагоша Марковића.

Једногласну одлуку о признању које национални театар додељује младом глумцу или глумици до навршених 35 година живота, а који се уметнички истакао од новембра 2022. до краја 2023. године, те исказао висок професионализам у послу и односу према Народном позоришту, донео је жири којим је председавала првакиња Дrame у пензији Добрила Стојнић, а чланови су били директорка Дrame Молина Удовички Фотез и последња добитница Награде „Петар Банићевић“ Нина Нешковић.

„Лик Михајла Медаковића у представи ‘Очеви и оци’ је очито близак његовом глумачком сензибилитету и темпераменту, а неспорна даровитост и студиозан рад су га довели до изузетно успешне креације, која је већ награђена на фестивалима (Буцини дани у Александровцу, Југословенски позоришни фестивал ‘Без превода’ у Ужицу, Међународном фестивалу глумца Никшић и Стеријиним позорју). Коста у представи ‘Урнебесна трагедија’ је улога која јасно говори о изузетном сценском шарму Александра Вучковића, као и о широком распону емоција, од дубоко драмских, готово трагичних, до разиграно духовитих стања“, наведено је, између осталог, у образложењу жирија.

ГЛУМАЦ АЛЕКСАНДАР ВУЧКОВИЋ,  
ДОБИТНИК НАГРАДЕ „ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ“

## Признања носе обавезу и одговорност



Михајло Медаковић у представи „Очеви и оци“

„Искрено, нисам очекивао да ћу годину дана након што ми је Народно позориште постало матична кућа, примити овако значајну награду“, каже Вучковић у разговору за „Позоришне новине“ и напомиње да је био веома срећан, али и дирнут чињеницом да је добио ово признање које, како је истакао, носи име једне такве глумачке громаде.

**Петар Банићевић, глумачки бард достојанственог духа и појаве, дубоко је веровао у стваралачку моћ глуме и сваком својом улогом настојао је да одбрани то своје уверење. С обзиром на то да сте имали свега 12 година када је преминуо, која сазнања имате о њему, која вам је прва асоцијација при помену његовог имена?**

Памтим његову препознатљиву појаву коју сам као дете гледао на телевизији, али неки већи увид у његов лик и дело добио сам тек поласком на факултет. После једног испита, добио сам од пријатеља монографију Петра Банићевића из едиције посвећене добитницима Добричиног прстена. Сећам се да ме сваком прочитаном страницом те књиге све више одушевљавала његова бескомпромисност када је реч о бављењу овим послом.

**Награду „Петар Банићевић“ добила сте за улоге Михајла Медаковића у „Очевима и оцима“, као и Косте у „Урнебесној трагедији“. По чему памтите рад на тим представама?**

Пре свега по раду са сјајним људима који су до краја веровали

у идеје тих представа. Имао сам такође ту срећу да се преда мном нађу текстови таква два велика писца какви су Слободан Селенић и Душан Ковачевић. И напоследку, али никако најмање битно, рад са Вељком Мићуновићем и Јагошем Марковићем, редитељима поред којих не можеш да не изађеш из своје зоне комфора, који те увек терају да даш свој максимум како би открио у себи нешто ново, што је заправо један од највећих бенефита бављења овим послом.

**Почетком јуна, за улогу Михајла добила сте и најзначајније глумачко признање – Стеријину награду, као и Награду за најбољег глумца на 26. Театар фесту „Петар Кочић“ у Бања Луци. Веома често се може чути, нарочито од ваших колега, да су награде значајне само до оног тренутка док их не добијете. Ви кажете...**

Не могу се сложити са онима који то кажу. Мени су ове награде и даље изразито важне, чак и важније него пре. Прво: јер су нека врста потврде да је оно што сам до сада радио имало неког смисла, а друго: јер носе са собом обавезу и одговорност да наставим са још преданијим радом.

**Представа „Очеви и оци“, између осталог, на сложен, истовремено дубоко емотиван и детаљно промишљен начин, проговара о важној теми етничких и културних разлика и могућностима суживота тих разлика. Зашто је важно да се са сцене данас проговори о тим и осталим темама којима се бави овај комад?**

Увек је важно да се говори о тим темама. Ја имам осећај да ми живимо у стању перманентног рата. Свакодневно нас са свих страна бомбардују информацијама о, што посредним што непосредним, опасностима ратних сукоба. Јако је битно да сваки

појединац схвати колико је опасно манипулисати тим информацијама и како лако покушај заваде између различитих етничких и културних група, коришћен у сврхе политичке пропаганде, може да доведе до разорних последица по све нас. На позоришту је да постави питање где се налази човек у целој тој причи, како све то утиче на њега, али и које су његове потенцијалне могућности у тој егзистенцијалној борби.

**На сцени матичног театра, с великим успехом тумачите и улоге у представама „Миленијум у Београду“ (Милан Ђорђевић), „Деца“ и „Мистер Долару“ (Госпо-**



Коста у „Урнебесној трагедији“

**дин послератни) којима сте ових дана придружили и лик Јована, једног од јунаке Стеријине „Покондирене тикве“, премијерно изведене 18. септембра на Сцени „Раша Плаовић“, у режији Иве Милошевић. Шта је вама лично, као младом човеку, данас најубудљивије у ономе о чему је Стерија писао пре скоро два века?**

Већ на прво читање фасцинирала ме чињеница да је Стерија „Покондирену тикву“ написао пре два века. После првих пар проба сам мислио да се у ових двеста година променила само форма

језика, односно променио се ред речи у реченицама и нестала по која архаична реч, а да су људи остали исти. Али, сада након завршетка тог позоришног процеса могу да кажем да се ни језик ни људи нису макли. И реченице и мисли које творе те реченице су остале апсолутно исте. Исте жеље, потребе, фрустрације, боли, туге, радости,... Да је данас Стерија жив вероватно би избацио по неку реч славеносрпског и додао по неко „бре“ и „brate“ и утисак би био исти.

**У новембру вас очекује још једна премијера – драма „Мајстор и Маргарита“ у којој тумачите улогу Мајстора...**

То капитално Булгаковљево дело саткано је од тема које су, све до једне, свакодневница сваког мислећег човека. Вечита борба између добра и зла, потрага за љубављу, болест, кукавичлук, власт... Са којом год од тих тема да се ухватите укоштац могли бисте јој посветити читав живот тако да је један позоришни процес прекратак период за обухватити све оно о чему Булгаков говори. Ми се у овим почетним пробама трудимо да дођемо до одговора које од тих тема нас као ансамбл највише покрећу како би досли

до што аутентичнијег језика представе. Поред тога, за мене лично, јако је значајна прва сарадња са Андрашом Урбаном, редитељем чији лик и дело изразито ценим и могу рећи већ по првим пробама да ће ово сигурно бити једна од најинспиративнијих, а надам се и најплодоноснијих сарадњи у мојој досадашњој каријери.

**Какве улоге вас посебно мотивишу, инспирису, привлаче?**

Најузбудљивије ми је да тумачим карактере за које бих, на прву, рекао да су моја сушта супротност. Инспиративно ми је да одговарам на питања шта нам је заједничко, а шта не, које су њихове тамне а које светле стране, шта се са ликом догађало пре, а шта после дате драмске ситуације... Изненађујуће је (и помало застрашујуће) како брзо почнем да уживам у неким особинама лика ког играм за које сам веровао да их немам у себи.

■ Микојан Безбрадица ■

## ОКТОБАР 2024.

## ВЕЛИКА СЦЕНА

УТО.	<b>01. СИМОН БОКАНЕГРА</b> опера Ђузепе Вердија	од 19.00
СРЕ.	<b>02. БАНОВИЋ СТРАХИЊА</b> балет на музику Ивана Илића	од 19.30
ЧЕТ.	<b>03. СИМОН БОКАНЕГРА</b> опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ПЕТ.	<b>04. МИСТЕР ДОЛАР *</b> комедија Бранислава Нушића	од 20.30
СУБ.	<b>05. БАНОВИЋ СТРАХИЊА</b> балет на музику Ивана Илића	од 19.30
НЕД.	<b>06. ОЧЕВИ И ОЦИ</b> драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
ПОН.	<b>07. ГОДИНЕ ВРАНА</b> драма Синише Ковачевића	од 19.30
УТО.	<b>08. МАГБЕТ</b> трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
СРЕ.	<b>09. ПОВРАТАК ИМЕНА АЛЕКСЕЈА БУТАКОВА</b> концерт у организацији: Фонд Руса у иностранству, Дом имену Солжењичина уз подршку Амбасаде Руске Федерације	од 18.00
ЧЕТ.	<b>10. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА</b> поводом стогодишњице Дечје Универзитетске клинике „Тиршова“	од 19.00
ПЕТ.	<b>11. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА</b> комедија Душана Ковачевића	од 19.30
СУБ.	<b>12. КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА</b> опера Пјетра Масканија	од 19.30
НЕД.	<b>13. ДЕЦА</b> опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић	од 19.30
ПОН.	<b>14. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА *</b> комедија Бранислава Нушића	од 19.30
СРЕ.	<b>16. ЕРО С ОНОГА СВИЈЕТА</b> опера Јакова Готовца, гостује Хрватско народно казалиште, Загреб	од 19.30
ЧЕТ.	<b>17. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО</b> балет Петра Иљича Чајковског	од 19.00
ПЕТ.	<b>18. У ИМЕ ОЦА И СИНА</b> <b>ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ</b> , драма Милована Витезовића	од 19.30
СУБ.	<b>19. АИДА</b> опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ПОН.	<b>21. РАТ И МИР</b> драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
УТО.	<b>22. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО</b> балет Петра Иљича Чајковског	од 19.00
СРЕ.	<b>23. ТРАВИЈАТА</b> опера Ђузепе Вердија, представа посвећена Јасмини Шајновић	од 19.30
ЧЕТ.	<b>24. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО</b> балет Петра Иљича Чајковског	од 19.00
СУБ.	<b>26. "12"</b> драма Никите Михалкова и браће Пресњаков, гостује Државна буџетска установа културе Никита Михалков - титловано на српски језик	од 19.00
НЕД.	<b>27. "12"</b> драма Никите Михалкова и браће Пресњаков, гостује Државна буџетска установа културе Никита Михалков - титловано на српски језик	од 19.00
ПОН.	<b>28. ВЕЛИКА ДРАМА</b> драма Синише Ковачевића	од 19.30
УТО.	<b>29. ГУСАР/LE CORSAIRE</b> балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.30
СРЕ.	<b>30. КАРМЕН</b> опера Жоржа Бизеа	од 19.00
ЧЕТ.	<b>31. ПРОТЕКЦИЈА *</b> комедија Бранислава Нушића, гостује Народно позориште Сомбор	од 19.30
ПЕТ.	<b>01. ГУСАР/LE CORSAIRE</b> балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.30
СУБ.	<b>02. ОЧЕВИ И ОЦИ</b> драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30

НОВЕМБАР

## СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

УТО.	<b>01. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА</b> комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
СРЕ.	<b>02. РИБАРСКЕ СВАЂЕ</b> комедија Карла Голдонија	од 20.30
ПЕТ.	<b>04. ГОСПОЂА МИНИСТАРКА *</b> комедија Бранислава Нушића, гостује Шабачко позориште	од 20.00
СУБ.	<b>05. НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)</b> драма Биљане Србљановић - титловано на енглески	од 20.30
НЕД.	<b>06. НАШ РАЗРЕД</b> драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
ПОН.	<b>07. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН</b> драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
СРЕ.	<b>09. НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)</b> драма Биљане Србљановић	од 20.30
ЧЕТ.	<b>10. ПРЕМИЈЕРА ФИЛМА: „РУСКИ БАЛЕТ У СРБИЈИ. ТАМАРА ПОЛОНСКАЈА“</b> у режији Дениса Чувајева из Циклуса „Руси у светској култури“	од 20.30
ПЕТ.	<b>11. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21</b> драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
СУБ.	<b>12. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР</b> комедија Жана Ануја	од 20.30
НЕД.	<b>13. СУМЊИВО ЛИЦЕ *</b> драма Бранислава Нушића, гостује Народно позориште Сомбор	од 20.30
УТО.	<b>15. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН</b> трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СРЕ.	<b>16. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА</b> комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
ЧЕТ.	<b>17. НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)</b> драма Биљане Србљановић - титловано на енглески	од 20.30
ПЕТ.	<b>18. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ</b> драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик	од 20.30
СУБ.	<b>19. СУМЊИВО ЛИЦЕ *</b> драма Бранислава Нушића, гостује Народно позориште Приштина	од 20.30
НЕД.	<b>20. ВЛАСТ *</b> комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
УТО.	<b>22. СУМЊИВО ЛИЦЕ *</b> драма Бранислава Нушића, гостује Народно позориште Републике Српске, Бања Лука	од 20.30
СРЕ.	<b>23. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ</b> драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
ЧЕТ.	<b>24. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА</b> комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
ПЕТ.	<b>25. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ</b> драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
СУБ.	<b>26. НАШ РАЗРЕД</b> драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
НЕД.	<b>27. РИБАРСКЕ СВАЂЕ</b> комедија Карла Голдонија	од 20.30
УТО.	<b>29. НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)</b> драма Биљане Србљановић	од 20.30
СРЕ.	<b>30. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО</b> црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
ЧЕТ.	<b>31. ЗЛИ ДУСИ</b> драматизација Тање Мандић Ригонат по роману Ф. М. Достојевског	од 20.30
ПЕТ.	<b>01. ПОКОНДИРЕНА ТИКВА</b> комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
СУБ.	<b>02. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН</b> драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
НЕД.	<b>03. СУЗЕ СУ О.К.</b> мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловића	од 20.30
ЧЕТ.	<b>07. XXVIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА</b> у организацији УБУС-а, ПОЛУФИНАЛЕ ТАКМИЧАРСКОГ ПРОГРАМА (улаз слободан)	од 14.00
ПЕТ.	<b>08. XXVIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА</b> у организацији УБУС-а, ФИНАЛЕ ТАКМИЧАРСКОГ ПРОГРАМА	од 20.00

НОВЕМБАР

\* „Славимо Нушића“ - поводом 160 година од рођења Бранислава Нушића (20. октобар 1864.) биће приказиване представе са репертоара Народног позоришта у Београду, као и гостујуће представе других позоришта из Србије и региона током целог месеца октобра